

Eva Michorová

Nevíte, kdo mě zabil?

Eva Michorová
Nevíte, kdo mě zabil?

Eroika

Eva Michorová

Nevíte, kdo mě zabil?

Eroika

© Eva Michorová, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-85-2

Kapitola první

Zvuk mobilního telefonu působil na hřbitově nemístně. Ne, nemístně je slabé slovo. Působil neuvěřitelně nemístně. Ke všemu byly Velikonoce, a tak se jí do hlavy v první vteřině vetřela šílená myšlenka, zda nezvoní někdo zezdola. Ne snad přímo Kristus, ale... Rozverný zvuk sílil. Netryskal z hrobu, dral se z její brašny. Zoufale v ní hrabala a zároveň se provinile rozhlížela kolem, přičemž se její oči setkaly s vytřeštěnýma očima jedné babičky, takové té klasické, v šátku, v typické obuvi a s typickou taštičkou. Babička se dívala vyčítavě a vrtěla hlavou. Kristina se snažila vypadat jako ztělesněná omluva, a to za pomoci krčení ramen, zvedání obočí, máchání rukama a bezmocného vzdychání. Sedla si na hrob a stiskla tlačítko telefonu. Nebyl to Kristus, byl to hostinský Chládek. Hlasem poznamenaným kouřením čtyřiceti a více cigaret denně řekl: „Jste to vy, že jo? Tak už je to tady zase.“

„Už zase?“ řekla Kristina.

„Jo. Už zase.“

Chvíli ponuře mlčeli a ve sluchátku to šustilo. Jinak ticho. Mlčely i zvony. Na Velký pátek letí všechny zvony do Říma. Až do vzkříšení nesmí žádný z nich vydat ani hlásku. Kristině mluvit nikdo nezakázal, ale i tak nevěděla, co by v této překerní situaci řekla. Dole spali její předkové a ona se před nimi styděla. Co si pomyslí, pokud ten telefonický rozhovor slyší? Pomyslí si, že je Kristina můra s vygumovaným mozkiem.

„Helejte, paninko,“ už méně zlověstně se ozval hostinský, „já ho šoupnu do kumbálu jako dycky. Protože co s ním jinýho? Vyspí se z nejhoršího a ráno bude jako novejš. Koukněte, mně jde spíš o tu sekyru.“

„Kolik?“ šeptla a přejela očima po jménech předků vytesaných do kamene. Když restauratér vyslovil onu částku, dostala chuť taky si k nim lehnout.

„Tolik?“ vydechla.

„No je to dost,“ připustil hlas vycházející z mobilního telefonu. „Helejte, ale copak já ho nutím, aby tady tak strašně chlastal? To já mu taky někdy řeknu: Brzdi, kamaráde, brzdi, máš dost. Ale myslíte, paninko, že poslechne? Myslíte, že zabrzdí?“

„Myslím, že nezabrzdí.“

„No tak vidíte. Že mi rozumíte. Že ho znáte. Šoupnu ho do ajnclíku. Ale jak říkám, jo? Škodnej bych byl nerad. Moc nerad bych byl škodnej.“

Rozhovor skončil. Opřela se o náhrobek. Jestli to ti mrtví vážně slyšeli, tak maj celej den zkaženej. A přitom je tak krásně. Slunce hází na krchov zlata plné hrsti. Vítr neporáží vázy, je úplně bezvětří. I tak zatížila Kristina vázu kamínky. Zářily z ní umělé kopretiny, umělé na první pohled. Za sklem petrolejky blikalo světýlko. Děda umřel v šestaosmdesátém. Opil se pravidelně jednou za rok, o poslední leč. Traktorista, který ho při této příležitosti vozil do hájovny, jezdíval těch posledních pár desítek metrů se zhaslým motorem, aby nevzbudil babičku. Byl to traktorista-džentlmen.

Vstala z hrobu, v dlaních svírajíc dvě staré vyhořelé svíčky, střepy předchozí vázy a loňské umělé růže teď už neurčitě barvy. Tiše pravila směrem k drahým zesnulým: „Copak jsem mohla tušit, že si беру kořalu?“

Nebud' smutná, Kristinko, řekl děda.

Bylas tak mladá, Tiničko, řekla babička.

„Tak to už nejsem,“ řekla Kristina.

Hrob mlčel, zvony mlčely, střepy a kytky jí padaly z rukou. Všechno to znovu posbírala a odnesla na hromadu, kam se to házelo odjakživa a která ji vždycky fascinovala, neboť sestávala z povadlých věnců, smrkových větví, starých květin, pučlých váz a mrtvých světýlek, a Kristina občas mívala chuť vyškrábat se nahoru na hřbitovní zeď a skočit do té hromady výstavní šipku (byla by to její první výstavní šipka v životě) a už tam zůstat, navždycky tiše spočívat mezi předměty, které

nesměly zůstat dokonce ani na hrobech. Dokonce ani na hrobech ne.

„Psychiatra!“ řekl obvodní doktor Jasný, když mu seděla v ordinaci se sklopenou hlavou a se slzavýma očima zabořenýma do linolea si hrála s prsty, až to lupalo. „Vy nepotřebujete psychologa, paní Rampová. Ve vašem případě je psycholog úplně nanic. Potřebujete psychiatra, paní Rampová. Souhlasíte se mnou?“

„Souhlasím,“ zamumlala zkroušeně. Slzy z očí jí tekly úplně nekontrolovaně, hbitě vyhrabala a nasadila obrovské sluneční brýle, čímž dosáhla tragikomického vzezření zhrouťivšího se mafiánského kmotra. Možná by se měla vyhýbat depresivním prostředím, jenomže jak by jen mohla bez povšimnutí minout svůj nejoblíbenější krchov, kam si ostatně odedávna chodila pokecat s drahými zesnulými? Kus dál leží prastrýc, s tím se dobře kecalo vždycky, a teď, co umřel, taky. Když byla Kristina v pubertě, vysmíval se jí tím způsobem, že k ní přistoupil a tak dramaticky, že to téměř až připomnělo přízračný televizní pořad *Nedělní chvílka poezie*, pravil, nebo spíše zařval: „Na pařezu sedím, do dálky hledím. Do dálky hledím! Na pařezu sedím!“

„A na tom pařezu sedím furt, strejdo,“ podotkla Kristina směrem k náhrobku. „Akorát že tolik nehledím do té dálky.“

Protože jsi husa pitomá, nemilosrdně poznamenal rov.

Mobilní telefon zazvonil znovu. Kristina hrůzou zavřela oči. Ochromena veselým zvukem okamžik nedokázala udělat vůbec nic a od hrobu rodiny Modrákovy, kde monstrózní chlap v teplákách obnovoval písmo, se užasle ozvalo: „Hergot, ona to nevypne a nevypne. Paní, tohle je hřbitov. Hřbitov! Ne dispečink!“

Kristina zdrhala těžkými tepanými dveřmi ven z hájemství mrtvých, vyšplhala na svah nad hřbitovem, a tak se jí otevřel ten bolestně známý pohled na řeku, trať, kemp, na louky a les za řekou, zase už si vzpomněla, jak kdysi komusi řekla: Jsem víla tohoto kraje. Byla v pubertě, tím se to vysvětluje.

„Psychiatrie!“ volal ženský hlas do telefonu.

„Tady psychiatrie, haló! Sestra Vilímková u telefonu! Haló! Paní Rampová?“

„Tady Rampová,“ řekla Kristina.

„Měli jsme na záznamníku váš vzkaz. Ale my vás teď nemůžeme objednat, paní Rampová. Máme plno, víte?“

„Plno?“ divila se. Ačkoli nebylo čemu se divit. Bláznů přibývá. Samotná skutečnost, že už i na hřbitově lze telefonovat, může posloužit jako prosté vysvětlení toho, proč je na psychiatrii plno.

„Ale já chci k vám,“ pravila odbojně. „Mně vás doporučil doktor Jasný. Chci k vám.“

Hlas zdravotní sestry byl laskavý, tichý, uklidňující: „Milá paní... jak se jmenujete křestním jménem?“

„Kristina.“

„Milá paní Kristýno...“

„Promiňte, ale já nejsem Kristýna. Jsem Kristina.“

„Aha. Takže. Paní Kristino... Řekla jsem to teď správně?“

„Úplně správně.“

„Takže. Paní Kristino. Dobře mě poslouchejte, ano? Já vás mohu objednat až za čtrnáct dní. A čtrnáct dní je dlouhá doba, že? Chápete mě, vidíte?“

„Ne,“ řekla Kristina popravdě. „Proč dlouhá doba?“

„Na záznamníku,“ pravila zdravotnice zlověstně pomalu, „hovoříte o depresivních stavech. To je zlá věc. Takové depresivní stavy mohou vést i... Jak dlouho to trvá, déle než šest neděl?“

„Asi tak dvacet let,“ odpověděla poslušně.

Ticho. Seděla nad hřbitovem a dívala se na kříže a na řeku.

Jednou tady taky bude spát. *Já půjdu tam, kam všechna pokolení odešla, a lesy budou dále v slunci snít a řeky tiše plout za svitu jasných hvězd...* To měla babička na parte.

„Líbí se vám na světě, paní Rampová?“ Istitivě se tázal mobilní telefon.

„Moc,“ odušila okouzleně.
„Tak přijdete za čtrnáct dní.“

V Říši dobra se právě odehrávalo další smutné dějství oné nekonečné pimprlové komedie, tím smutnější, že Kristina byla její trapnou součástí. Jednou z nekonečně přiblblých loutek.

Ačkoli vlastně nemusela. Stala se její trapnou součástí ze slušnosti, která bývá (mylně?) považována za slabost. Usmívala se ze všech ochabujících sil a působila jako figurína uhnětená z vosku, žlutá a neskutečná.

Ale rozhodně nebyla sama, kdo tady vzbuzoval ten dojem. I sama Říše dobra byla neskutečná. Umělý svět stvořený z iluzí a domněnek, kde otcem každé myšlenky bylo přání. Rozuměj nádherný cvokhaus.

Za duchovního otce (matku) Říše dobra se považovala Danuše Rampová, která se trochu podobala populárnímu ještěru ze skotského jezera Loch Ness. Říše dobra byl v podstatě úplně normální barák, ovšem hezčí a výstavnější, než je v kraji zvykem. Proč se mu všeobecně říkalo Říše dobra? Říše dobra se mu všeobecně říkalo proto, že Danuše Rampová k sobě vpouštěla jen dobro a nic jiného. Ámen, z kostela spad kámen. Zdá se, že si myslíte, že něco takového není možné. To se ovšem hluboce mýlíte.

„Mám tak ráda, když je o Velikonocích pěkné počasí,“ prohodila s úsměvem Danuše Rampová.

„Je to milé,“ řekla s úsměvem Kristina.

„To tedy ano!“ rozesmála se Rampová. „Je tak nádherně. Travička se zelená. Letos všechno pokvete dříve. *Diž* jsem byla malá, chlapani vyřezávali písťaličky.“

„Dneska kouřej trávu,“ poznamenal její syn Dušan.

„Ach, ty smíšku,“ šťastně se rozesmála. „Je tak vtipný, Kristino, že?“

„Velice vtipný.“

Tu však Rampová zvažněla, i když nikoli nadlouho: „Měla

by sis toho víc vážit, Kristino,“ pravila naléhavě. „Představ si, kdybys žila s morousem. Nebo s nějakým takovým tím... nedejbože... bankovním úředníkem!“ Její smích připomínal zvonkohru. Opravdu vypadala jako lochneska: černá, s dlouhým krkem a záludnými, pichlavými očima. Pokud se v příštím životě vdám (řekla si Kristina), vezmu si dobře situovaného bankovního úředníka, který nebude mít vůbec žádnou matku a vůbec žádné příbuzné. Bude jako postava ze hry Oscara Wilda: ubohý sirotek, jehož před lety našli v příručce brašně na nádraží Victoria (nástupiště k Brightonu).

„Ale je bledý. Hochu, ty jsi bledý! A zelený! Jsi přepracovaný!“ vyčítavě zvolala Rampová.

„To nebude tak zlé,“ ozvala se Kristina tichým, bezbarvým, leč pevným hlasem. „Včera skončil v bezvědomí, musel přenocovat v hospodě. Hostinský říkal, že tam dluží pět tisíc.“

Uplynulo půl vteřiny a z tchyně vytryskl gejzír jasného, téměř až dívčího smíchu. „Tedy, vy dva jste se hledali,“ zalýkala se.

„Vy jste ale povedená dvojice. Takové dvě veselé kopy, že? Už na vaší svatbě všichni vaši kamarádi říkali, jak se k sobě hodíte. Jedna z nich, ta Mařenka nebo Madlenka nebo jak se jmenovala, ta za mnou přímo uháněla, až se jí hlavička třásla, a volala za mnou: Paní Rampová, paní Rampová, to se nevidí, aby se dva lidi k sobě takhle hodili. To je pěkné. Není to pěkné? Velice mě to dojalo. Jak za mnou běžela. Aby mi to řekla. Takovou roztomilou věc. Byla jsem z toho úplně, úplně...“ S dojetím si otřela oči.

„Nandavej, matko,“ zahuhlal její muž. „Moc ti to mluví. Máme hlad.“

„A to je celej náš tatínek, tohleto,“ zasmála se Rampová a oči se jí zaleskly svatou velikonoční radostí. „To je celej on. Ten vidí jenom ten žvanec, jen ten žvanec. *Diž* jsem byla malá, vždycky jsem si představovala, jaké to bude, až budu velká. Až budu mít velikou a šťastnou rodinu. Tak teď ji mám. Mám ji. Rodina je to nejkrásnější. Rodina musí být v pohodě. A to je

na tom to nejpěknější. Ta pohoda. *Diž* jsem byla malá, měli jsme doma taky pohodu. Tak jsem se ji rozhodla přinést i do svojí rodiny. Tu pohodu. A to se mi povedlo. Taky jsem koupila kuřátka. *Diž* jsou Velikonoce, tak jsem koupila kuřátka.“

„Ježíšikriste, matko, už nandavej!“ zařval Rampa.

Jasně žlutá umělohmotná kuřátka s červenými zobáčky a křivýma černýma nohama na Kristinu zírala během slavnostního oběda a Kristina pocítila (a bohužel potlačila) silné nutkání rozbít jim červené zobáčky. Ostatně Říše dobra překypovala nejrůznějšími drobnostkami. Barák úpěl pod diktaturou zbytečného balastu, tvořeného celými šiky váziček, dóziček, hrnečků, sošek a figurek, horami květin umělých, sušených i všelikams nakreslených, natištěných či vyšitých, a skupinkami děsivých suvenýrů z cest, škeblí s žertovnými nápisy a dalších nepopsatelných krámů, tudíž bylo někdy až nemožné zbavit se utkvělé představy, že se ty šunty jednoho dne domluví a se strašlivým Urrrááá! zaútočí jako Ptáci od Hitchcocka. Povede je přerostlý fikus a ofenzivu zahájí tím, že zmlátí Kristinu svými houževnatými zelenými listy.

„Kristino, tobě to nechutná?“

„Je to vynikající.“

„Ba ne, ty se v tom nimráš,“ nespokojeně konstatovala Rampová. „Nejsi... doufám... nejsi přece... Proboha!“

Příbor jí vypadl z rukou a s cinknutím spočinul na zářivě žlutém ubruse, kde se pásli spokojení bílí beránci. Opření o lípy zde postávali pasácci a vyřezávali píšťaličky. U nohou jim tekla potůček modrý jako luční zvonky, Kristina bezmála slyšela jeho jásavé zurčení.

„Tak co je zas, matko?“ zařval Rampa. „Ježíš, to jsem se lek!“

Rampová se třásla a lapala po dechu.

„Kristinko,“ vyrazila ze sebe po chvíli zjevných fyzických i duševních muk, „ty přece jíš maso, nebo ne? Ty přece nejsi –? Že ne? No to by bylo zlé! Kdybys byla!“

Její manžel Adolf Rampa vzhlédl od pečeně a rozkřikl se:

„Každý ví, že člověk je všežravec! Odjakživa přece! A kdo není všežravec, to je u mě pitomec!“

„No samozřejmě, tatínek má pravdu.“ Rampová láskyplně pohlédla na svého muže. „Maso je zdravé. Jsou tam látky. Důležité látky. Ve vepřovém mase jsou důležité látky.“

„Vepřový je nejzdravější!“ zařval Rampa. „Kdo nejí vepřový, to je u mě blbec!“

„Tatínek má pravdu,“ mínila Rampová. „Člověk má jíst, na co má chuť. Tělo si samo řekne, na co má chuť. Jestli už, Kristino, nemůžeš, tak to nech. My tady s tatínkem nikoho do ničeho nenutíme. My jsme demokratická domácnost. *Diž* jsem byla malá, tak... tak můj tatínek... nebyl takový... nebyl takový demokrat. Ale já jsem se z toho poučila a já tedy jsem. Demokratická. Jsem taková jako... jako vnímavá. Do každého se dokážu vcítit. Já jsem ti vlastně psycholog. Mně se lidé u nás ve fabrice někdy až svěřují. I mladí. Mladí především. Protože vědí, že já si na ně ten čas udělám, že je vyslechnu a pochopím. A že jim správně poradím. Jsem takový jako lidový psycholog.“ Stříbrně se zasmála.

„Co budete pít?“ zahřměl Rampa. „Matka se nám rozovídala a ani by nenabídla nic k pití. Máme tady vodečku, fernetka, koňáček, vizourka, vínečko červené i bílé, plzničku, krušovice, budvárek, gambrinus...“

„Minerálku?“ navrhla Kristina.

„Minerálku!“ zařehtal Rampa. „Slyšels, Dušane? Prej minerálku! Jsme snad nějaký zatracený sodovkáři? Nebo malí haranti?“

„Dětství mi snad, tati, ani nepřipomínej,“ ozval se Dušan Rampa. „Dětství je úplně na pytel, děti nemůžou chlastat a kouřit.“

Danuše Rampová se upřímně rozesmála: „Tady je ale veselo! Tady v té domácnosti je od rána do večera tak veselo! Samí smíškové, všude samí smíškové. A tak to má být. Tak to mám ráda.“

Pak s pohledem z okna: „A to štěstí na počasí, jaké jsme

letos měli. Takové slunné Velikonoce. Já mám tak ráda tuhle tu pohodu. Jak jsme se tady krásně sešli. Rodina se má scházet. Od toho jsme rodina. Abychom se scházeli.“ Do tváře se jí nastěhoval klid a pokoj. Vypadala jako lochneska z nedělní školy. Vyrůstala mezi těžkými pijany, upil se jí dědeček, otec, oba otčímové, oba strýcové, a dokonce i babička a teta, která se jmenovala Gertruda a propila dvě chaty. Tomuto evidentnímu rodovému prokletí čelila Danuše Rampová tím, že si vytvořila cosi jako náhradní realitu, kam se jednoho dne zamkla a zůstala tam zamčená. Svatojanský brouček jí k tomu svítil lucerničkou a potvůrka cvrček dojemně vrzal na housličky. Rampová byla přesně ten typ člověka, který na sdělení, že Hitler je už zase v Praze, reaguje slovy: „Proboha, chci dělat vdolky, a jako naschvál došlo mlíko!“

Ernina svatba byl zázrak. Živá duše by neuvěřila, že se Erna vdá. Její sňatek jistojistě překvapil i samotného pánbíčka: Ernu zkonstruoval jako objekt téměř zaručeného staropanenství, jenž s největší pravděpodobností vstoupí mezi Jeptišky společenství Panny Marie a bude sloužit Jemu. No ale to se seknul. Erna přelstila i Jeho a ještě jako ani ne třicetiletá se dostala pod čepec. Jak to dokázala? Jak to ta malá stodesetikilová zrzka dokázala, když tomu nikdo z jejího okolí nevěřil, a dokonce i její vlastní babička se vyjádřila v tom smyslu, že holku si halt žádněj neveme, leda slepec a ještě k tomu prostoduchej, ale na takovýho zas nikdo není zvědavej, možná ani Erna.

Avšak Erna byla chytrá, chytřejší, než si všichni mysleli. Diskotéky (pro starší) vymetala s kamarádkou Barbie. K jejich stolečku se zpravidla hned vrhli dva mladíci. Ten smělejší a energičtější si rychle někam odtáhl Barbínu. Na druhého mládence, přirozeně vyděšeného k smrti, zbyla Erna. Pochopitelně že se nebožáci, na které se pověsila Erna, zpravidla ihned spasili útekem, no ale jednou jeden trouba neutekl. A toho si teď zářící Erna vedla k oltáři. Byl to její slavný den, ale padl na něj stín.

Erna nechtěla velkou svatbu. Nesmírně se bála výdajů. Bývala by nejraději jen hlesla ano, podškrábla se novým příjmením a mazala hákovat do rachoty, což se ovšem setkalo s hlubokým nepochopením. Příbuzní toužili juchat na svatbě, a Erna se tolik bála výdajů, až se jí svíral žaludek a srdce usedalo. Stín zbytečného vyhazování peněz padal na její svatební den jako pochmurná Fénixova křídla. Svatba v dnešní době! Kdyby to bylo alespoň za komoušů, to prosím, to by bylo něco jiného. To byly jinačí ceny. Nižší, nesrovnatelně nižší. Dnes se v restauraci jenom podíváš na sodovku, a už abys tvrdě solil.

Protože však s myšlenkou čistě formální svatby (odkejvat-podepsat-vypadnout) neuspěla, operativně se rozhodla pro variantu svatby úsporné. Bylo nabíledni, že vydrřiduší příbuzní pojmu veselku jako příležitost zadarmo se najíst a napít. Svatby jsou tak odnepaměti pojímány. To je zlé. Těž s oblečením je to zlé, zejména pak okolo oděvu nevěsty bývá zvykem dělat zbytečné haló. Erna si oblékla laciný krémový kostým, který dostala předpředloni od matky Rampové k Velikonocům (aby ji nepokakal beránek). Umyla a přičísla si vlasy, nasadila matčinu hranatou krémovou čapku, obula staré světle zelené střevíce a bylo vymalováno a nestálo to ani ká. Kdepak, lidi dneska nedokážou hospodařit. Erna jo. Ale jinak nikdo. Když potom hráli Mendelssohna, do svatební síně vpochodoval smutný bledý vyděšený tuberkulózní mužík, s nímž se tam vecpalo cosi neuvěřitelně hřmotného v krémovém kostýmu pořízeném u vietnamských prodejců, a z místa, kde seděla Danuše Rampová, se dojatě ozvalo: „Takový krásný pár!“ Pak už Rampová nemohla samým dojetím mluvit a chvíli jen tak beze slov plakala do kapesníku, neboť vdávala dceru. Starý Rampa neplakal. Byl zmatený. Pochopitelně že už něco vypil, ale i kdyby byl střízlivý jako pondělní ráno, i v tom případě by mu na této svatbě cosi nesesedlo. Patrně nevěsta. Píchlo ho u srdce. S nevěstou bylo něco v nepořádku. Náhle se mu rozsvítilo: Proč má holka hadry od Vietnamců? Proč nemá svatební šaty? Takový ty bílý, nevěsty to běžně mívaj na sobě.

Po spěšném obřadu (oddávající úředník vypadal, jako by spatřil ducha) se společnost odebrala do podniku připomínajícího nádražní bufet, kde skutečně seděly všechny ty existence, které by člověk v takovém lokále očekával, a mezi nimi (i když, pravda, u jiného stolu) se odehrávala svatební hostina. Ze všeho nejdřív nevěsta vyhnala předem objednanou kapelu, protože jich oproti původní domluvě přišlo o jednoho více, a chtěli tudíž dvě kila navrch. Otázku, kdo tedy bude na veselce hrát, promptně vyřešili přítomní bufetáči. Přinesli harmoniku a vozembouch a zpívali oplzlé písničky, dokonce tak oplzlé, až je museli svatební hosté okřiknout slovy: „Nechte toho, jsou tady děti!“ Jedl se guláš uvařený v prádelním hrnci a jako zákusek se podávaly slané brambůrky, pivo a rum.

„Jak se ti tady líbí, Kristino?“ úplně vážně se ptala nevěsta Erna.

„Je to tu pěkné,“ vyrazila ze sebe Kristina, jíž před minutou jeden ze stálých hostů podniku (Krvavej Freddy) šeptal, že každé prej ví, že maso bere zdejší hostinský od rasa. Tedy ne že bych byla snob (řekla si v duchu Kristina), snob tedy určitě nejsem, ale... Popošla k oknu a vytřeštila oči na koleje. Byl to fakt nádražní bufet.

Kapitola druhá

Tehdy (asi tak před dvaceti lety) hořely na stráni nad řekou ohně a hudební skupina Smokie zpívala z kazetového magnetofonu sugestivní píseň *I'll meet you at midnight*. Kristina ležela v trávě a nahoře nad ní se honily tmavnoucí mraky. Den šel pomalu spát. Večer voněl materiďdouškou a byl teplý jako prošívaná deka. Vedle Kristiny ležela její nejlepší kamarádka Lada Řeháková, rovněž zírala do oblak a poslouchala nářez od Smokie. Obě dívky sužoval tentýž problém: obě chodily se dvěma hochy. Kristinini hoši se jmenovali Michal a Jiří, hoši Řehákové se jmenovali Bohuš a Tomáš. Dívky se

uchylovaly k častým konzultacím, neboť si připadaly nastalou choulostivou situací zahnané do kouta. Jak ty krysy.

„Hele, já je mám asi ráda voba,“ nahlas přemýšlela Řeháková, žvýkajíc. „Nemáš taky ten pocit? Že je máš voba úplně stejně ráda?“

„Já ti nevím,“ po pravdě odtušila Kristina, žvýkajíc. „Jsem celá taková zmatená.“

„Ale měly bysme mít fakt každá jenom jednoho,“ přemítala Řeháková do dunění hudby. „Jinak v tom budeme mít čím dál větší bordel. Hele, nepřipadá ti ten život nějaký takovej zbytečně moc složitý?“

„Já ho těžko zjednoduším,“ huhlala Kristina. „A proč vlastně mám mít jenom jednoho? Dyť mně se líbí každý.“

Řeháková zvedla hlavu s vykulenýma očima a opřela si ji o loket: „Počkej, jak, každé?“

„No každé,“ vysvětlila Kristina s pokrčením ramen. „Každéj má svý kouzlo, ne?“

„Brzdi, hele,“ radila Řeháková. „Brzdi, nebo se zblázníš.“

„To bych fakt nerada,“ připustila Kristina. „Jsem šíleně zamilovaná, to je jistý. Ale nevím přesně, do koho. Jiřího znám dýl, o hodně dýl. Právě že ho tak znám. Někdy mám pocit, že už mě ničím nepřekvapí. Jako je s ním legrace, to jo, ale nudná. Profláknutá. Je to zvyk. Taky už se známe dva měsíce, vid'. Ale Michal, to je živel. Novej. Zajímavej.“

„Koukaj z toho akorát maléry,“ mínila Řeháková. „Hele, dívej, mám husí kůži jak angrešt. Vidiš? Teďkonc má přijet autobusem Bohuš. Tak proč mám zase ten utkvělej pocit, že tam bude číhat Tomáš?“

„Asi jseš zbytečně přecitlivělá,“ soudila Kristina.

Sbalily ztichlý magič a couraly se dolů do vsi, k autobusové zastávce situované naproti řeznictví. V dálce se unaveně vlekl autobus přivázející do vesnice kromě jiných cestujících také Bohuše, nového nápadníka Lady Řehákové. Přímou na autobusové zastávce hlídkoval Tomáš, starý nápadník Lady Řehákové.

„Kristeježíši!“ sykla bledá Řeháková. „Já to věděla! Já to tušila! Já to říkala!“

„Fakt se ti to trochu vymklo,“ šeptala bledá Kristina.

Bledý Tomáš došel až k Ladě Řehákové, ušklíbl se a řekl: „Ahoj, Lado, ty tady na někoho čekáš? Můžeme čekat spolu. Já mám času dost.“ Řeháková nedokázala pohnout bezkrevnými rty. Kristina byla taky jako pěna. Všichni tři bez hlesu zírali na blížící se ošklivý špinavý autobus, který s chrastěním, šustěním, skřípěním, úpěním a kvílením zběsile brzdil.

„Kéž by tam nebyl,“ šeptala si sama pro sebe nebohá Řeháková. Ale byl tam. Elegantně vystoupil, vysoký, hezký, v džínách z Tuzexu.

„Bože, to je trapas, to je trapas!“ hučela Řeháková. Pocit, že je má oba úplně stejně ráda, odrazil od břehu jako Titanic a pomalu a zřetelně odplouval. Její srdce patřilo Bohušovi, Tomáš byl passé, dvojka, béčko náležící na smetiště dějin. Akorát že jí ho bylo děsně líto. Dlouho spolu chodili, celé tři měsíce, a platili za už poměrně vážnou známost. Teď byli oba bílí jako stěna.

„A-ahoj Bohuši,“ blekotala Řeháková. „J-já jsem tady zrovna ná-hodou s Tomášem. Tome, to-hle je Bohuš, můj nový... můj nový... nový kamarád.“

„Buď zdrav, nový kamaráde,“ řekl Tomáš.

„Ty buď zdrav,“ odpověděl Bohuš. Dodal: „Starý kamaráde.“

Kristinu zajímalo, kdy si dají po hubě. Zatím to nevypadalo. Loudali se k hospodě, první bíloželená Řeháková, potom hubeňoučkový Tomáš s rukama v kapsách, za ním fešák Bohuš, průvod uzavírala Kristina marně se pokoušející udělat bublinu prostřednictvím žvýkačky Pedro. Bubliny jí nikdy nešly, a navíc se tvrdilo, že z pedra to prej nejde nikomu.

Hospodě se dřív říkalo Na Rafandě, údajně kvůli tomu, že se její někdejší majitelé v jednom kuse rafali. Nynější hostinský žil zřejmě v poněkud harmoničtějším vztahu, a tak podnik přejmenoval na hostinec V Zátíší. Dole pod hospodou šplou-